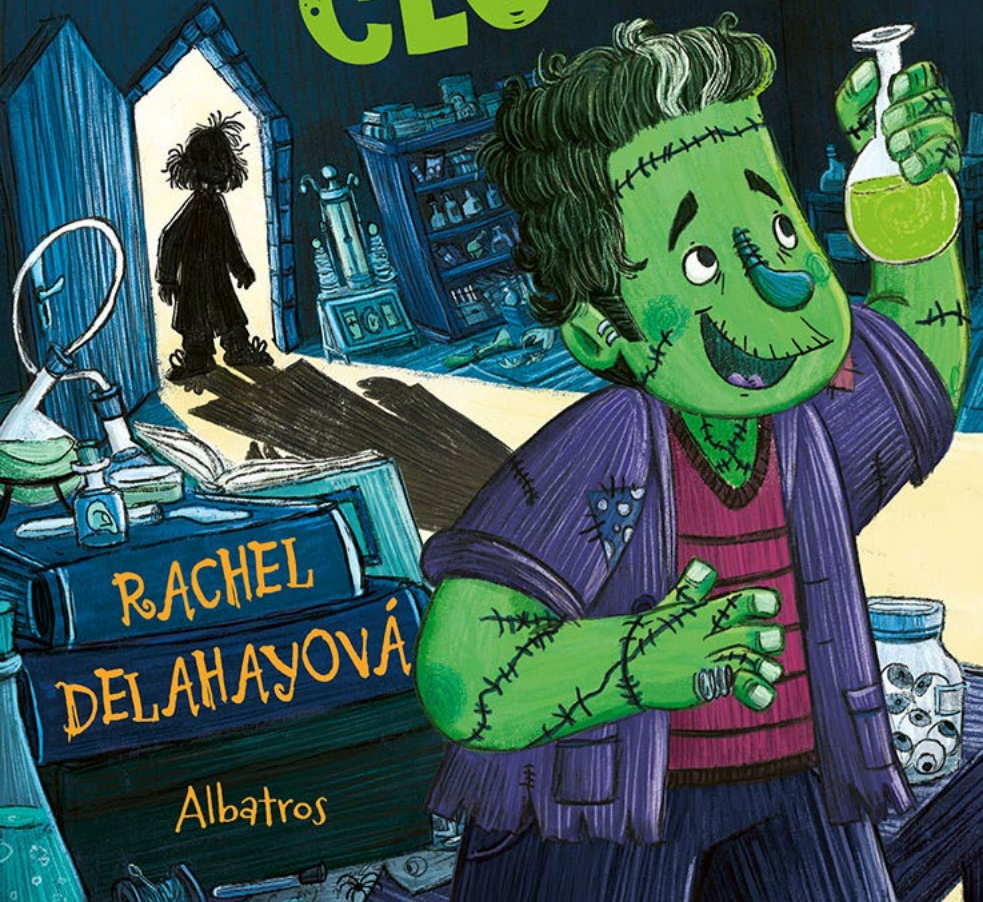

UKRUTNE UŠLACHTILÝ A
NEHORÁŽNE NEPOCHOPENÝ

AKO FRANKIE VYTVORIL ČLOVEKA

RACHEL
DELAHAYOVÁ

Albatros

Ako Frankie vytvoril človeka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

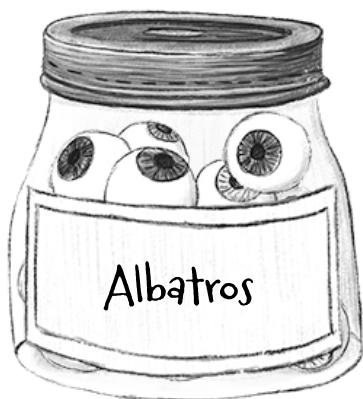

Rachel Delahayová
Ako Frankie vytvoril človeka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

UKRUTNE
UŠLACHTILÝ
A NEHORÁZNE
NEPOCHOPENÝ

UKRUTNE UŠLACHTILÝ
A NEHORÁZNE NEPOCHOPENÝ

AKO FRANKIE VYTVORIL ČLOVEKA

RACHEL
DELAHAYOVÁ

Albatros

Prvá kapitola	9
Druhá kapitola	32
Tretia kapitola	49
Štvrtá kapitola	62
Piata kapitola	76
Šiesta kapitola	93
Siedma kapitola	113
Ôsma kapitola	132
Deviata kapitola	142
Desiata kapitola	155

VŠEHO SVĚT

LUDOV

Netvorova

Rozbivená rieka

Načo sú komu kamaráti s jazykom v ušiach?

„Hej, Frankie, dokážeš toto?“

A je to tu zas, pomyslel si Frankie. Hlas, čo ho oslovil, znel kamarátsky, ale netvor, ktorému patril, kamarátsky ani zďaleka nebol. Frankie sa zadíval na cestu v nádeji, že sa na nej čochvíľa zjavia školské tuk-tuky a jeden ho odvezie domov. Vzdychol si.

Netúžil po ničom inom, len po skutočnom kamarátovi. Mama mu vpravievala, že sa má stále snažiť pekne vychádzať so spolužiakmi zo školy pre netvory a jedného dňa si vraj medzi nimi takéhoto kamaráta nájde.

„Čo také, Zach? Ukáž,“ odvetil Frankie.

Zach otočil hlavu o 360 stupňov, strčil si jazyk do ucha a vzápätí ho vyplazil z druhého ucha.

„Fíha... Super, Zach,“ zamrmlal Frankie.

Zachov trik už videl aspoň milión

ráz. „Lenže ja nie som zombík.“

„A čo toto?“ vyhrkol bezkostnáč Bob, poskladal sa do veľkosti Rubikovej kocky a po chvíli sa znovu svižne narovnal.

„Bomba, čo?“

Frankie prikývol.
Neodvažoval sa pozna-
menať, že Bob zostal
po predvedení svojho
kúska trochu hranatý.

„Ach, Frankie, stále nedokážeš
robiť nič zábavné?“ opýtala sa kostra Viola
a začala si hrať na rebrách akúsi pesničku.

Frankie pokrútil hlavou. Spolužiaci
považovali za zábavu predvádzanie
príšerných trikov so svojimi
telami, lenže jeho telo
držali pokope krehké
spoje, takže podobné
triky robiť
nemohol. Inak
by mu niekde
praskol steh

alebo sa mu zlomila niektorá skrutka. Mama mu vždy pripomínala, koľko je s naprávaním škôd po takýchto úrazoch roboty.

„Som veľmi dobrý v šachu a viem vyrábať pekné tieňové bábky,“ odvetil Frankie.

Na kamarátov zo školy však svojou odpoveďou veľký dojem neurobil, a tak sa od neho odvrátili. V skutočnosti vlastne ani neboli jeho kamarátmi. Ako by aj mohli byť? Boli zaujímaví, sebaistí, vždy sa navzájom rozosmievali a keď sa práve nesmiali na vlastných žartíkoch, smiali sa na ňom. Prezývali ho čudák Frankie a ťahovali si z jeho stehov. (Boli trochu krivolaké, ale mama tvrdila, že mu dodávajú charizmu.)

„Kto príde po olovrante do parku?“ opýtal sa Bob. „Môžeme si zahrať futbal.“

„Ale tentoraz nie s mojou hlavou, jasné?“
ozval sa Zach a kostra Viola sa hrkotavo
zasmiala.

„Ja prídem. A čo ty, čudák Frankie?“
opýtala sa Viola. „Môžeš hrať fucík alebo
máš príliš zhrdzavené skrutki?“

„Čudáčik Frankie sa radšej hrá sám vo
svojom prapodivnom hrade,“ posmieval sa
Frankiemu bezkostnáč Bob. „Na najstraši-
delnejšom mieste v celom Netvorove. Všetci
dobre vedia, že v ňom kedysi žili ľudia.“

„To je vážne desivé. Ľudia sú čudá,“ dala
Bobovi za pravdu Viola.

„A ničia všetko, čoho sa dotknú. Sú ako
kliatba a možno po nich zostal prekliaty
celý hrad... Ojjoj,“ dodal Zach.

Frankiemu pod zelenou pokožkou blčala
zlosť. Už zase pred ním urážali jeho domov.

No hoci ho ich urážky hnevali, nikdy nevedel nazbierať dosť odvahy na to, aby sa im postavil.

„Kamarátiť sa s človekom by podľa mňa náhodou mohla byť celkom špica,“ poznamenal zombík Zach po chvíli a napravil si sánku, lebo sa mu od toľkého smiechu vyklácala. „Ale jedine v prípade, že by na slovo poslúchal a nemohol by si robiť, čo sa mu zachce.“

„Presne, musel by poslúchať ako moja tarantula. Bol by z neho ľudský domáci miláčik!“ vyhrkla Viola.

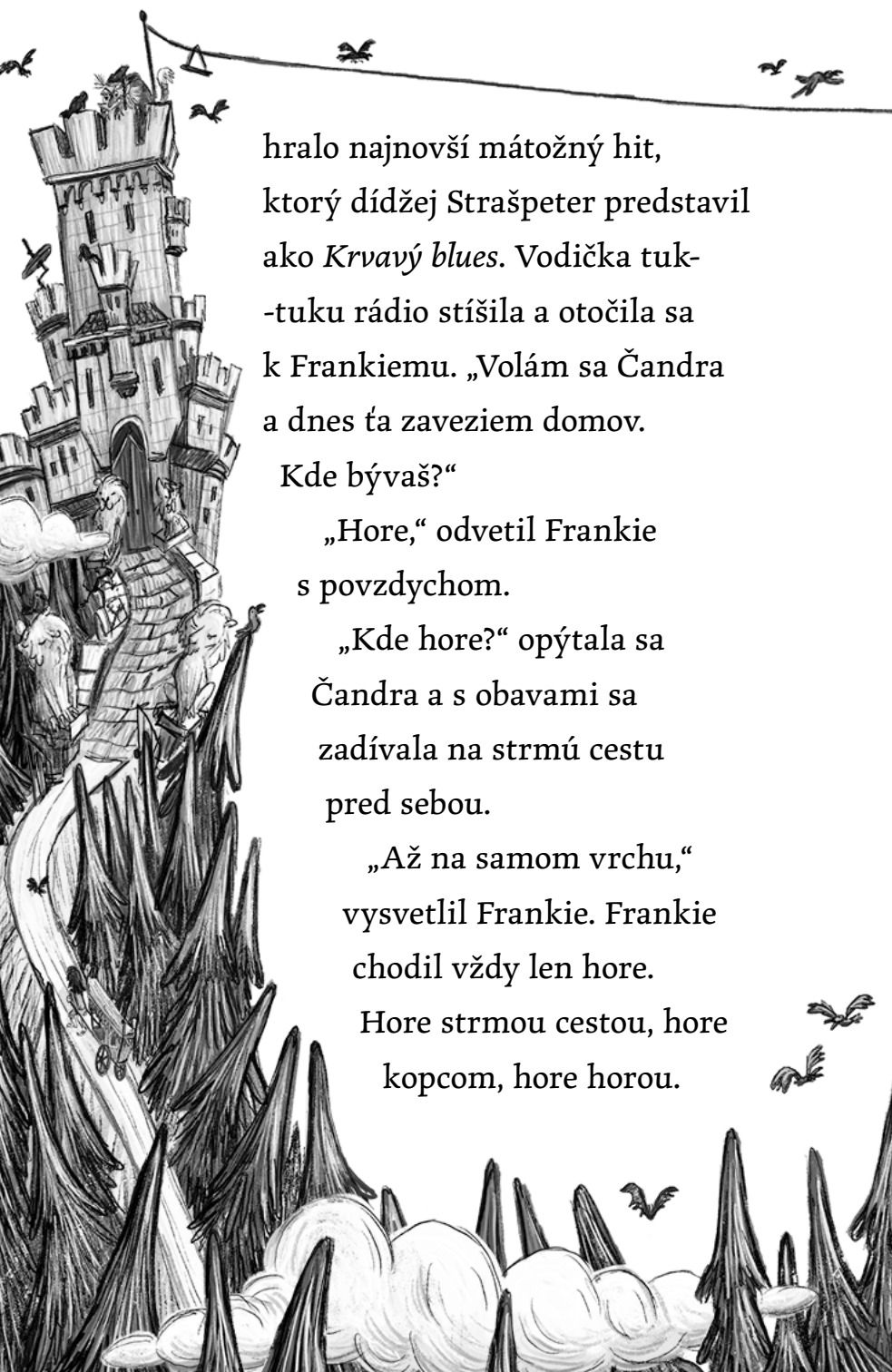
Titít! Titít!

Práve dorazili školské tuk-tuky. Boli to dvojkoľosové vozíky s dlhými držadlami

ťahané podobne ako konské povozy. Ich ukrutne silní ťahači alebo vodiči síce vyzerali ako ľudia, no ich by sa nikto neodvažoval nazývať čudami. Jedine, že by chcel byť o hlavu kratší (čo by kostre Viole ani zombíkovi Zachovi až tak neprekážalo, lebo by si hlavy mohli znovu bez problémov nasadiť). Za bieleho dňa sa vodiči tuk-tukov správali veľmi priateľsky a radi žartovali, lenže za splnu sa menili na besniacich a zavíjajúcich krvilačných vlkolakov.

Frankie sledoval, ako ostatné deti v skupinkách nasadajú do tuk-tukov a spoločne sa vezú domov do nižšie položených častí Netvorova.

„Potrebuješ zviezť alebo nie?“ opýtala sa ťahačka posledného tuk-tuku. Frankie rýchlo nasadol. Rádio Monštrum práve

hralo najnovší mátožný hit,
ktorý dídžej Strašpeter predstavil
ako *Krvavý blues*. Vodička tuk-
-tuku rádio stíšila a otočila sa
k Frankiemu. „Volám sa Čandra
a dnes ťa zaveziem domov.

Kde bývaš?“

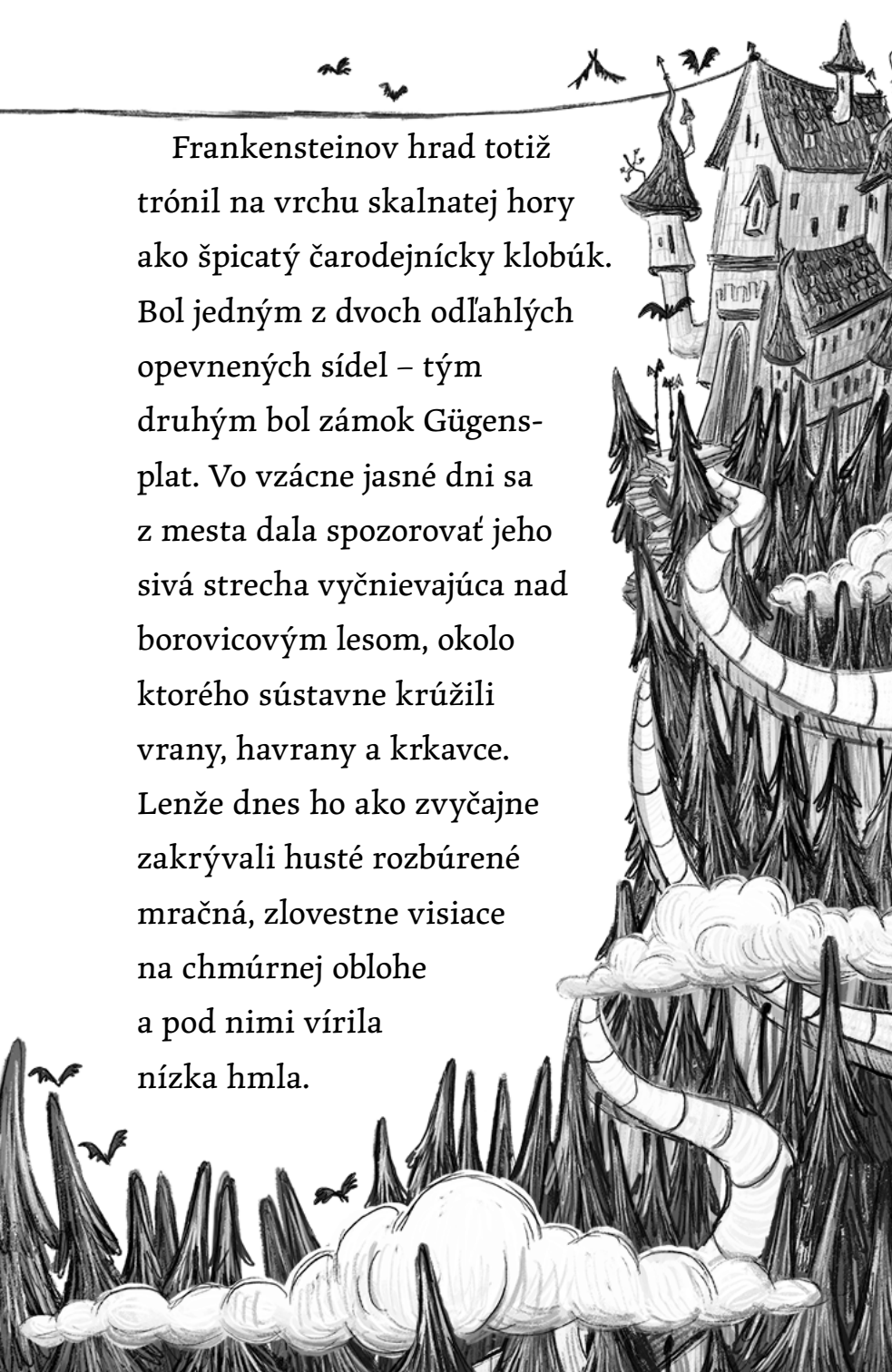
„Hore,“ odvetil Frankie
s povzdychom.

„Kde hore?“ opýtala sa
Čandra a s obavami sa
zadívala na strmú cestu
pred sebou.

„Až na samom vrchu,“
vysvetlil Frankie. Frankie
chodil vždy len hore.

Hore strmou cestou, hore
kopcom, hore horou.

Frankensteinov hrad totiž trónil na vrchu skalnatej hory ako špicatý čarodejnický klobúk. Bol jedným z dvoch odľahlých opevnených sídel – tým druhým bol zámok Gügensplat. Vo vzácne jasné dni sa z mesta dala spozorovať jeho sivá strecha vyčnievajúca nad borovicovým lesom, okolo ktorého sústavne krúžili vrany, havrany a krkavce. Lenže dnes ho ako zvyčajne zakrývali husté rozbúrené mračná, zlovestne visiace na chmúrnej oblohe a pod nimi vírila nízka hmla.

Do Frankensteinovho hradu nechodievali takmer žiadni návštevníci, pretože väčšine netvorov sa zdal chladný a škaredý. A mali pravdu. Frankensteinov hrad nevyzeral ako krásny hrad z rozprávky, bol postavený z kameňa, mal špicaté vežičky a pevné hradby. Ani zvnútra nepôsobil o nič prívetivejšie. Časti hradu prepájali tajné chodby a tunely, a veľké siene boli studené ako kameň.

Najhoršie zo všetkého však bolo, že klebety o Frankensteinovom hrade sa zakladali na pravde: kedysi v ňom naozaj žili ľudia. Lenže to bolo pred stovkami rokov, keď ešte ľudia a netvory žili bok po boku...

Kedysi dávno ľudia a netvory žili v jednom veľkom meste nazývanom Všehosvet. Spočiatku spolu vychádzali dobre, lenže